

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. B.**,
státní příslušnost K.,
t. č. pobytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-ZA15-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-ZA15-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel z údajů poskytnutých žalobcem k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a z protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 10. 2019.
3. Žalovaný zjistil, že žalobce odjel ze své vlasti dne 12. 10. 2019 do Moskvy a následně pokračoval letecky přímo do Prahy. Podle svých slov mu ve vlasti hrozí nebezpečí, neboť se účastnil asi před měsícem mítinku, kvůli němuž ho hledá policie a on nechce do vězení. Žalobce prokázal svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Kazašské republiky. Sdělil, že si nemohl ve vlasti zařídit české vízum, ale získal německé vízum. V ČR má své známé. Do SRN nechce odcestovat, protože se mu líbí více v ČR.
4. Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti a následně po konstataci aplikovatelnosti nařízení Dublin III posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti členského státu EU k provedení a dokončení azylového řízení. Dospěl k závěru, že na případ žalobce je třeba uplatnit kritérium upravené v čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ten členský stát, který udělil vízum.
5. Na základě cestovního dokladu žalobce žalovaný zjistil, že mu bylo vydáno schengenské vízum č. DEU s platností ode dne 10. 10. 2019 do dne 5. 11. 2019 s 12 dny pobytu na území. Na základě toho žalovaný požádal SRN o převzetí žalobce. Dne 13. 10. 2019 obdržel žalovaný informaci, že SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
6. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v SRN existují tzv. systematické nedostatky stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu uvedl, že na úrovni EU ani ze strany ESLP ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Ani UNHCR nevydal jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 žádné stanovisko ve smyslu, že by se členské státy EU měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN. Německo

dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách a umožňuje činnost lidskoprávních organizací.

7. Podle žalovaného nehrozí žalobci v SRN riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále v tomto ohledu odkázal na Informaci OAMP ze dne 15. 1. 2018 a dodal, že žalobce nijak nezpochybnil kvalitu německého azylového řízení. Jeho potíží je neznalost jazyka, která mu neumožňuje pracovní příležitosti na území SRN.
8. Dále žalovaný zkoumal podmínky aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. K tomu uvedl, že žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III nenašel.
9. Jelikož SRN je podle čl. 18 nařízení Dublin III povinna přijmout žalobce zpět a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodl žalovaný o zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

10. V žalobě brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí z toho důvodu, že byl porušen žalovaným při jeho vydání čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) a ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu.
11. Podle názoru žalobce nebyl dán důvod k zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jelikož SRN neměla být určena jako stát příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
12. Vzhledem k tomu je postup žalovaného v rozporu s nařízením Dublin III, a proto i nezákonné. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný k podané žalobě uvedl, že žalobci bylo vydáno schengenské vízum č. DEU063580041 vydané německou stranou s platností ode dne 10. 10. 2019 do dne 5. 11. 2019. Na případ žalobce je tedy nutné aplikovat čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení. Dle čl. 12 Dublinského nařízení je státem příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu SRN.
14. Žalovaný pak požádal Spolkovou republiku Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Následně dne 13. 10. 2019 obdržel správní orgán informaci, že německá strana uznala svou příslušnost k posouzení žádosti jmenovaného. Z čl. 18 Dublinského nařízení pak plyne povinnost Spolkové republiky Německo žadatele převzít na své území a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení EU a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci.
15. Nehledě na to, je nutné připomenout a poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016 – 38, v němž soud uvedl, že tzv.

dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný.

16. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Dublinské nařízení a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 3. 8. 2018, č.j. 33 Az 56/2019 – 16, v němž žalobce zároveň vyzval ke konkretizaci a upřesnění žalobních bodů. Na to žalobce ve stanovené lhůtě ani později nijak nereagoval (usnesení mu bylo doručeno dne 9. 1. 2020).
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu.
22. Ze **správního spisu** žalovaného zejm. vyplývá, že žalobce sdělil údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 10. 2019 a téhož dne absolvoval pohovor k žádosti. Žalobce je svobodný muž muslimského vyznání, bezdětný a bezproblémového zdravotního stavu. Byl držitelem německého víza DEU..... platného do 5. 11. 2019. V SRN nikoho nezná a nechce tam odjet, neboť se mu v ČR líbí, chtěl by tu zůstat. Ve spisu je založena akceptace české žádosti o převzetí žalobce do SRN- přípis Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 31. 10. 2019, podle níž

SRN přijímá tuto žádost a stanovuje podmínky transferu. Dále je ve správním spisu založena Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018 k azylovému systému SRN.

23. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.
24. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
25. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“*
26. Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člácích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
27. Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III zní: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím*

elektronické komunikační síť "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu."

28. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
29. Krajský soud z hlediska citované právní úpravy v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení.
30. K žalobnímu bodu, v němž žalobce pouze zcela obecně tvrdil porušení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, krajský soud uvádí následující. Především žalobce nijak neupřesnil, v čem by mělo porušení citovaného článku nařízení Dublin III konkrétně spočívat. Z kontextu vyplývá, že žalobce svou námitkou namítá existenci tzv. systémových nedostatků v SRN. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že německý azylový systém netrpí systémovými nedostatky, a to mj. na základě informace žalovaného (OAMP) ze dne 15. 1. 2018, v níž jsou s dostatečnou mírou podrobnosti rozebrány jak podmínky vedení příslušných vnitrostátních řízení, tak i podmínky fungování azylových zařízení. V tomto ohledu krajský soud poukazuje rovněž na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 31 (bod 34 odůvodnění), podle něhož „Z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Německu, Dánsku, Švýcarsku či Nizozemí docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by stěžovateli předáním do těchto států brozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v těchto státech posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Uvedené státy patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržují vysoký standard ochrany lidských práv. Všechny tyto členské státy jsou obecně považovány za bezpečné země.“
31. Krajský soud uvádí, že ani z citované judikatury, kontextu předmětné věci ani obecných znalostí soudu nevyplývá, že by azylový systém SRN měl trpět systémovými nedostatky, pro něž by nebylo možno žalobce do příslušného členského státu přemístit.

32. Pokud žalobce dále namítal, že SRN neměla být určena jako členský stát příslušný k projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani v tomto ohledu žalobce svou námitku nijak blíže nekonkretizoval. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný zcela správně vycházel z čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, které upravuje držení platného víza některého z členských států EU jako důvod pro založení příslušnosti k převzetí příslušnosti k projednání žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Ze zjištěného skutkového stavu věci pak jednoznačně plyne, že žalobce necestoval přes jiné členské státy EU. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že i SRN svou příslušnost podle nařízení Dublin III řádně akceptovala. Ani tato námitka tedy není důvodná.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Za této situace shledal krajský soud vznesené žalobní námitky a žalobu vcelku jako nedůvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. února 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.